

[Leif Hermann]

ger om enkeltpersoners rent private forhold til andre myndigheder, hvis videregivelse må anses for nødvendig af hensyn til det kriminalitetsforebyggende samarbejde, så er det en forunderlig bestemmelse. Og når man læser bemærkningerne til forslaget igennem, så undrer man sig lidt over, at man ikke er gået langt, langt grundigere til værks i diskussionen af de underretningspligtsbestemmelser, der findes i den sociale bistandslov, som også er gældende for politifolk. Det er jo en uendelig bred bestemmelse, der er foreskrevet i bistandslovens § 19. Og den bekendtgørelse, som udfylder rammerne i denne bekendtgørelse, er jo også meget bred i sin beskrivelse.

Jeg forstår sådan set godt, hvorfor man har gjort det. Det er ikke lang tid siden, jeg var til et møde sammen med i øvrigt næstformanden i den konservative folketingsgruppe, så det var skam et ordentligt møde, hvor vi var sammen med politikommissærerne i, jeg tror, det hedder politikregion 2 eller sådan noget lignende, deroppe hvor jeg kommer fra. De nægtede at tro på, at der fandtes noget, der hedder den sociale bistandslovs § 19, hvorefter de har underretningspligt. De betvivlede, at jeg overhovedet havde hold på bestemmelserne i denne sammenhæng. Hvis det er den slags kendskab til gældende socialretlige regler, der er motiverende for politiets klager over knirk i SSP-samarbejdet, så trænges der nok ikke til en ændring af lovgivningen, men til en kursusvirksomhed over for politiet.

Det andet forhold, som kan undre noget, er, at man ikke i højere grad også har diskuteret det sociale udvalgs adgang til efter den sociale bistandslovs § 19 at forlange de oplysninger, der er tale om. Af de situationer, der er beskrevet i bemærkningerne vedrørende SSP-samarbejdet, når det drejer sig om de enkeltpersoner, som man så frygtelig gerne vil have med, er der efter min opfattelse ingen, hvor underretningspligten ikke kunne tages i brug. Og som bekendt bryder underretningspligten tavshedspligten.

Det er naturligtvis sympatisk, at man har sagt, at disse oplysninger ikke må videregives med henblik på efterforskning af straffesager. Men det er ganske vanskeligt at sige, hvornår noget bliver benyttet som led i efterforskning af straffesager. Formålet må ikke være efterforskning af straffesager. Men må de bruges som led i ef-

terforskning af straffesager? Det er det, der er det afgørende problem, og det er det, der grundlæggende kan svække tilliden til de sociale myndigheders virksomhed på det her område.

Min taletid er udløbet, og jeg håber at få lejlighed til at komme med en kort bemærkning senere om advokater og advokatselskaber.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg skal gøre nogle bemærkninger alene om de tre hovedafsnit, der er i forslaget, nemlig dommeres habilitet, SSP-samarbejdet og advokatselskaberne, og så lade de øvrige ting passere. Ikke fordi de er uvigtige, men jeg tror, det er noget, vi kan klare i Retsudvalget, og jeg ser personlig i hvert fald ingen problemer i de andre forslag, der er indeholdt i lovforslag nr. L 150.

Først om dommeres habilitet. Det har jo en længere forhistorie, også her i Folketinget, men på baggrund af dommen i Strasbourg ved Menneskerettighedsdomstolen og ved senere højesteretsdomme herhjemme mener jeg, det er helt korrekt, at vi får lavet den ændring i bestemmelserne i retsplejeloven om dommeres habilitet og specielt om inhabiliteten. Og jeg synes, det er værd at understrege, at justitsministeren med disse forslag til ændringer ikke nøjes med at gøre lige præcis det, som man kunne sige der i hvert fald blev krævet ved domstolskendelsen fra Strasbourg, men går videre endnu, sådan at vi er sikre på, at vi er dækket ind.

Om SSP-samarbejdet, som jo, kan jeg mærke allerede nu, og som jeg også kunne gætte på forhånd, vil være langt mere kontroversielt, vil jeg sige, at vi fra Venstres side kan gå ind for det forslag, der er anført under nr. 7. Vi mener ikke, at man derved går tavshedspligten for nær.

Der er klart tale om en fakultativ bestemmelse. Der står »kan«, og der står videre: »Oplysningerne må i forbindelse med det kriminalitetsforebyggende samarbejde ikke videregives med henblik på efterforskning af straffesager«.

Siden ombudsmandens redegørelse om mangel på hjemmel, som vi fik, jeg tror, det var engang sidste år¹⁹⁸⁹ eller er det efterhånden 2 år siden – har vi i Folketinget været meget opmærksomme på, hvordan vi kunne fremskaffe den manglende hjemmel. Noget fik vi klaret i sommer, da vi ændrede den kommunale styrelseslov, sådan at der nu kan udveksles oplysning-